

Manrique heeft zijn woning zodanig ontworpen, rond en op het lavaveld, dat het lijkt alsof er lava door het venster in zijn woning is gevloeid.

Overal op Lanzarote stuit je op César Manrique, op zijn naam of in elk geval op zijn erfenis. Surreëel gevormde bezienswaardigheden, galerieën en straatbeelden, designmenu's in restaurants, gerestaureerde villa's, het logo van het eiland; het is bijna onmogelijk deze man te ontlopen.

César Manrique is steeds zichzelf gebleven. Ooit had hij voor koning Hoessein van Jordanië een vakantiewoning ontworpen. Een paar jaar nadat de woning was afgewerkt kwam de koning op bezoek bij Manrique en Manrique gaf de koning een rondleiding in zijn woning. Onbewust nam de koning een sigaret waarop Manrique zei : “Sire in deze woning wordt niet gerookt en hier ben ik koning!” Hierop stak de koning zijn sigaret terug weg.

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen. Ze moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

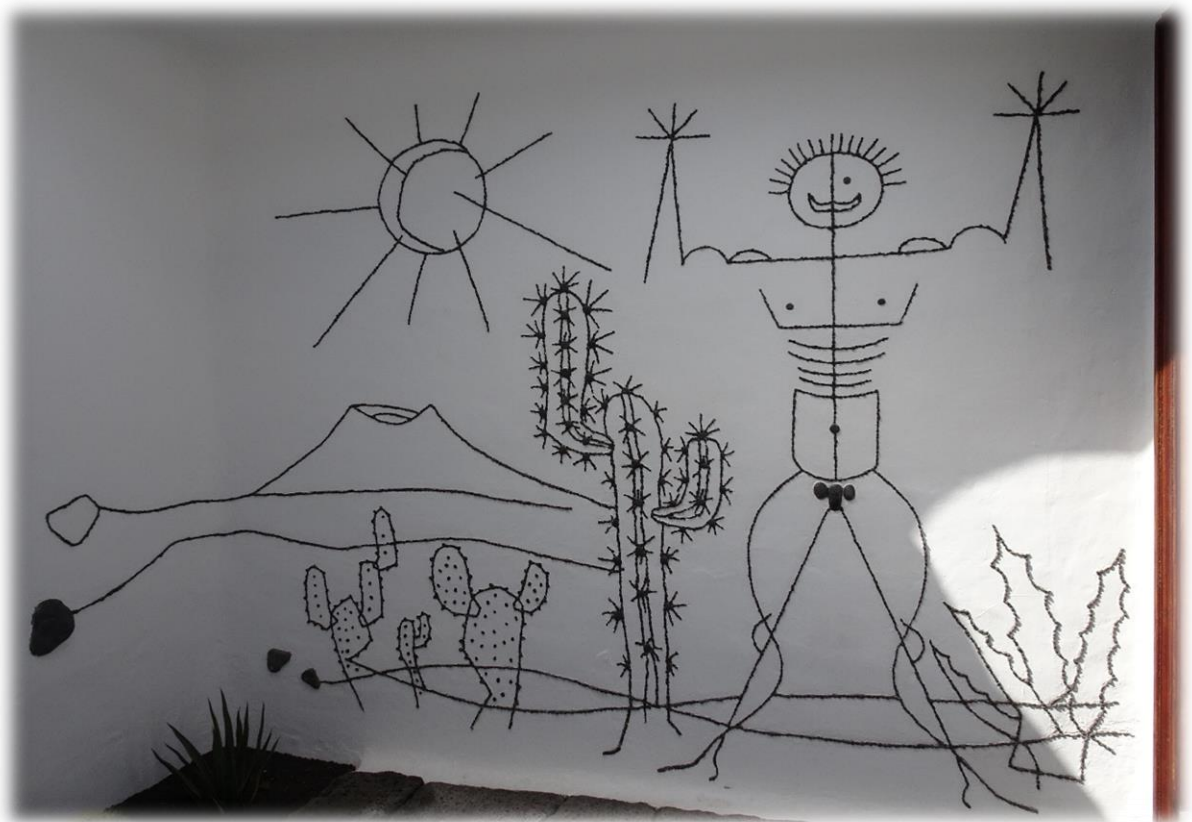

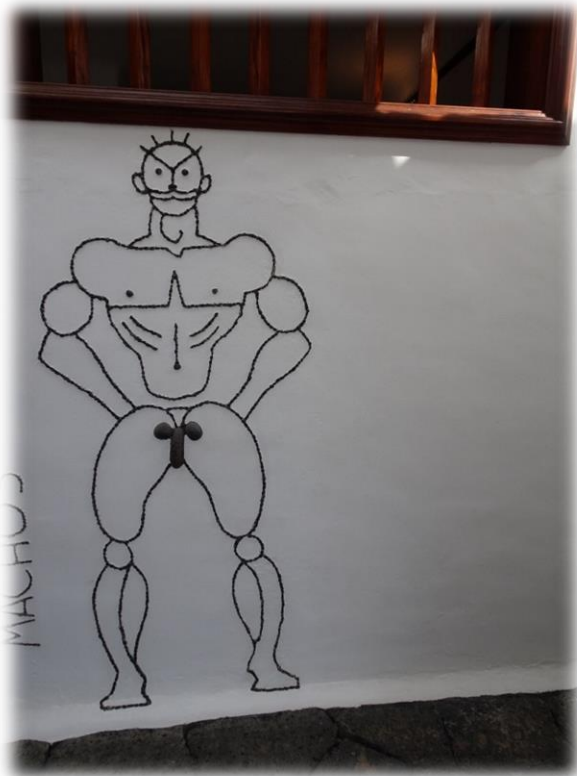
We brengen ook een bezoek aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

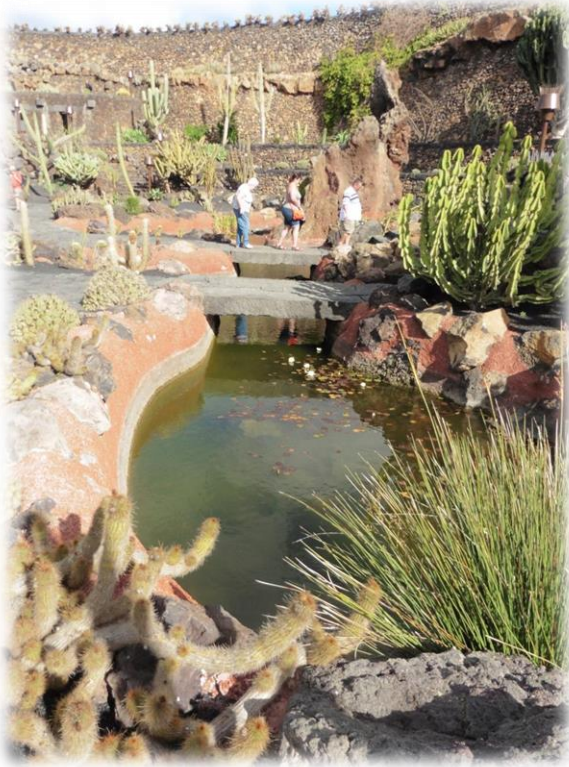
Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterd maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te

maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

Manrique heeft ook twee kunstwerken gemaakt aan de toiletten.

In de omgeving van de cactustuin vind je nog grote akkers die vol staan met vijgencactussen. Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. Deze kleurstof wordt onder andere gebruikt in

levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot de 19de eeuw draaide de economie van het eiland op deze export. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

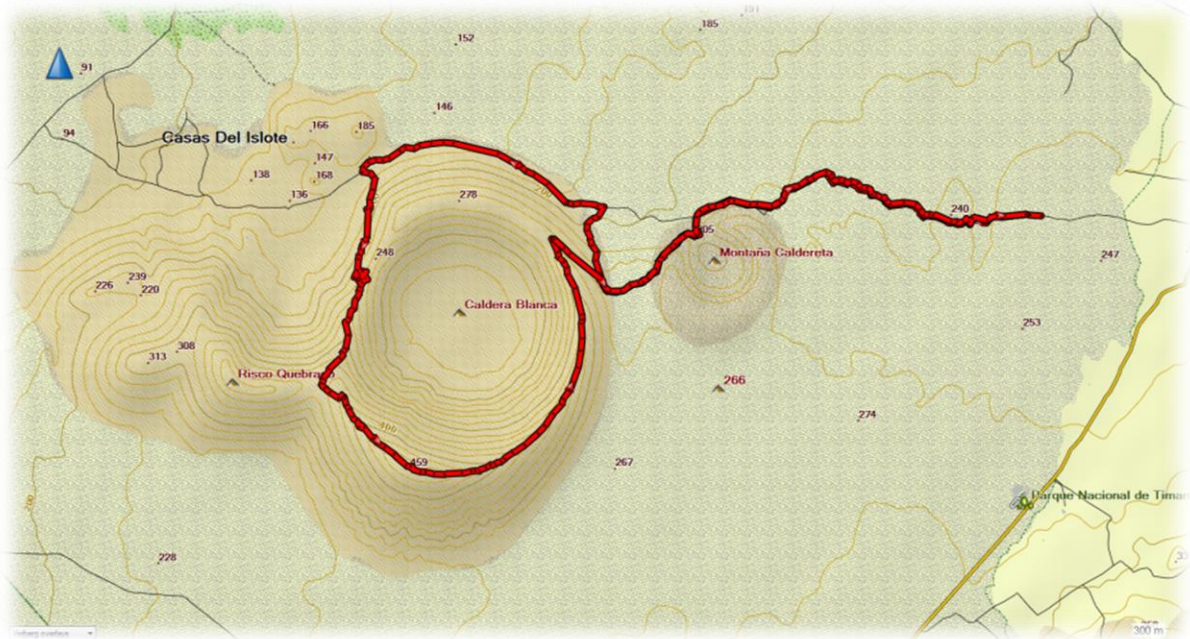

Van veraf zichtbaar: het Monumento al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is ook door César Manrique gemaakt. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn hond voor. Naast het monument is er tevens een openluchtmuseum, eveneens gewijd aan het boerenleven.

Vrijdag 11 februari 2022

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 4 uur

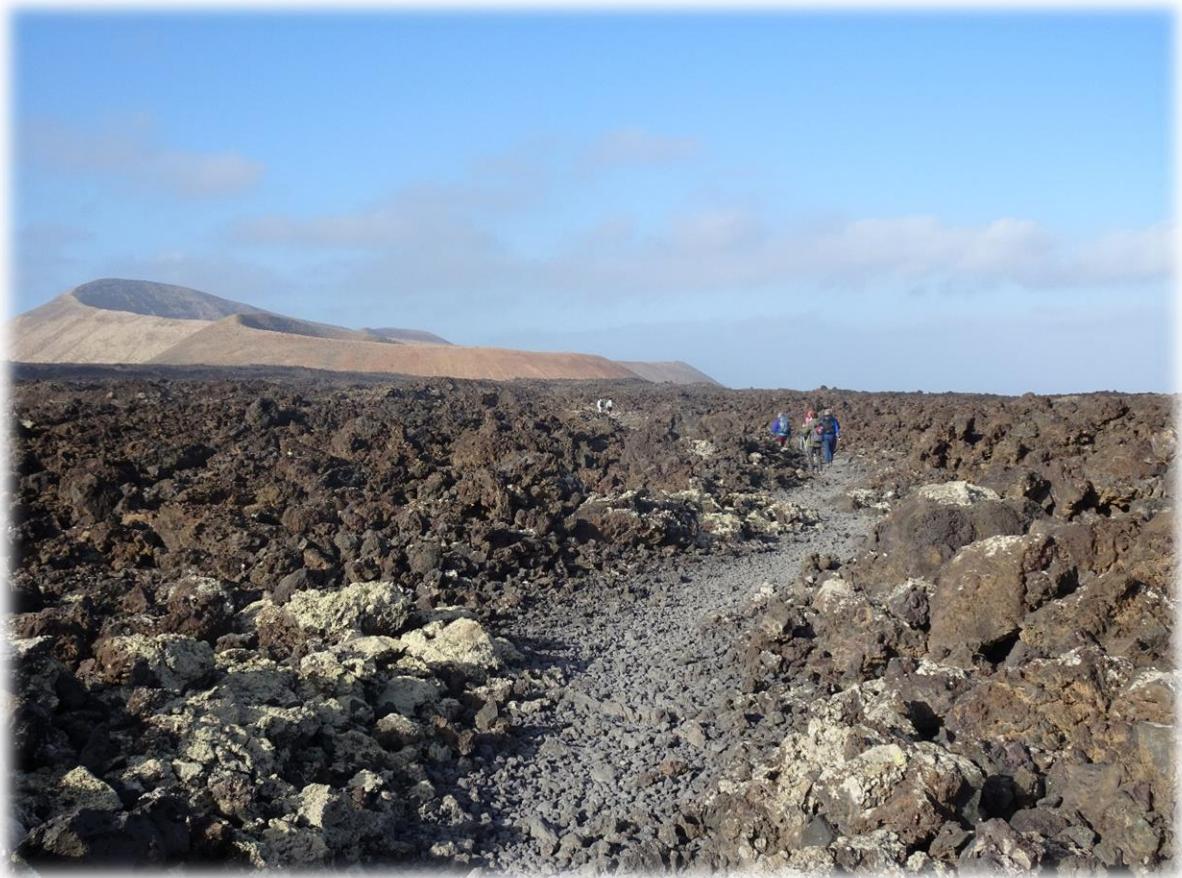
We verblijven de gehele week in het 4sterrenhotel Barcelo Teguisse beach hotel. De kamers zijn uitgerust met een douche, een jacuzzi (sommige staan in de kamer en andere op het terras., breedbeeldsateliet TV, frigo en koffiemachine.

Het hotel heeft 2 zwembaden waarvan er eentje is die 's avonds veranderd van kleur, groen, blauw en rood.

Het prachtige hotel heeft alles om zijn gasten te verwennen. Het ontbreekt ons dan ook aan niets.

Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca. Het is de Caldera Blanca die we vandaag zullen beklimmen. Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater.

We komen eerst voorbij de Montaña Calderata die opengescheurd is. Men kan er dus gewoon instappen.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van

ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

We hebben de top bereikt. Vandaaruit hebben we een fantastisch uitzicht over het gehele Nationale Park.

Als we aan het eten zijn komen er enkele canariensissen boven onze hoofden vliegen en zweven. Als je wat brood gooit komen ze tot op 1 meter van ons. De canariensis is een ondersoort van de raaf.

Onder ons liggen enkele schapenstallen.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Teguise, de vroegere hoofdstad van Lanzarote.

Met zijn witgeschilde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het gros van de toeristen bezoekt Tegui op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegui.

Teguisé heeft een rijke historie. Het centrum van Teguisé bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguisé geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguisé heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisé bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

Zaterdag 12 februari 2022

Daar we een late terugvlucht hebben kunnen we nog het een en ander bezoeken op het eiland. We beginnen met een bezoek aan de Cueva de los Verdes.

Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: een paar duizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

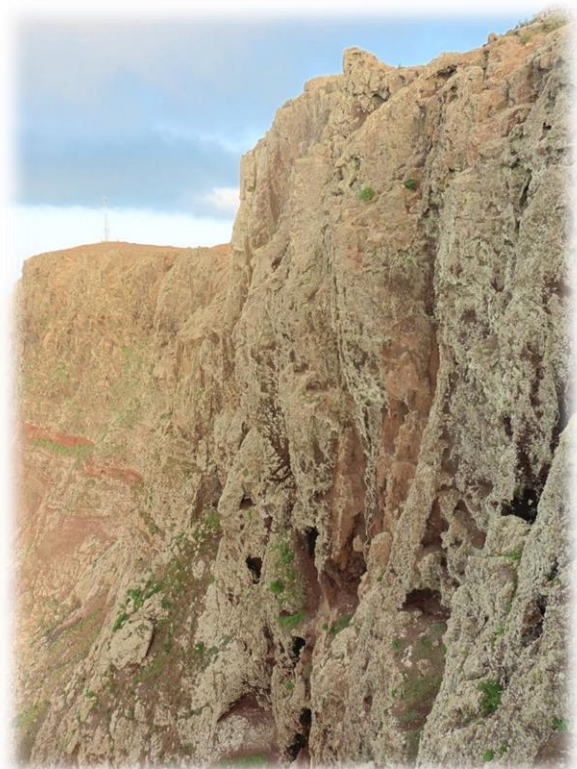

De naam heeft overigens niets met de kleur groen te maken, wat sommige mensen denken door het woord "Verdes". De grotten zijn in de zestiende eeuw privé-eigendom geweest van de familie Verdes, vandaar de naam.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids. Die voert je tijdens een rondleiding van ongeveer vijftig minuten door de grotten. Tijdens deze rondleiding wordt je alles uitgelegd over de grotten. Dit doet de gids in het Spaans en het Engels. En vooral op het einde maak je een groots spektakel mee.

Onderweg maken we nog een stop aan Mirador Del Rio. Dit is eveneens een ontwerp van César Manrique. De mirador zelf was gesloten door werkzaamheden maar ik plaats hierboven toch enkele foto's ervan. Het metalen kunstwerk aan de zoldering is ter plaatse

gemaakt door Manrique en is zo groot dat het niet meer uit het gebouw verwijderd kan worden.

Het gebouw is geheel ontworpen uit lavasteen zelfs de bankjes waar je op zit. De cafetaria heeft twee ramen, die er uitzien als twee ogen, om naar de omgeving te kijken. Op deze foto is maar één raam te zien.

Het uitzichtpunt is gelegen op een hoogte van iets minder dan 500 meter langs de kilometers lange klif Risco de Famara. Men heeft een panoramisch uitzicht op het gehele

eiland La Graciosa, de achterliggende onbewoonde eilanden, de klif Risco de Famara en de zoutpannen Salinas del Rio die nu niet meer in gebruik zijn.

Tijdens de laatste briefing neemt Bart het woord en leest hij een tekstje voor dat ik hieronder plaats.

Ludwig,

Je bent ook een heel fijne vent en daarmee zijn we heel content. Maar misschien ben jij 't al zo gewend dat steeds weer te moeten horen dat het je niet langer kan bekoren. Je toonde ons zoveel lava dat wij maar bleven dorsten naar cava. En zelfs bij harde wind bleef je steeds zo goed gezind. Je gooide korstjes in de lucht, de ondersoort-raaf vangt die in principe in de vlucht. Je toonde ons de allergrootste krater op dit moment heel droog, dus zonder water, maar zoals bij een omgekeerde parasol loopt hij bij regen toch helemaal vol. Je houdt duidelijk wel van af en toe een groepsreisje. Maar dat doe je voortaan liever apart met je eigen meisje. En al zeker als die luistert naar de naam Marijsje. Wees steeds kuis in je gemoed en begeer nooit iemands goed! We voelden ons veilig met jou aan het stuur zelfs al was dat op de bibberwegen geen sinecure. In de stallen om de hoekjes liggen niet alleen witte zakdoekjes. Maar daarvoor moet je niet zo ver komen en kan je dichterbij huis luidop dromen. Je vond ons zeker ook een leuke bende, van de betere die je al kende. We spreken zeker nog eens af, als het per se moet, zelfs op een terras achteraf.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen. Bedankt dat jullie erbij waren en ook bedankt voor het drinkgeld en het mooie tekstje.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer. En als ik mij niet vergis hebben er zich al drie deelnemers ingeschreven voor de Kreta reis dit jaar.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden